

- 2) Czy ubezpieczycielowi, który albo nie poinformował konsumenta o przysługującym mu prawie do sprzeciwu, albo poinformował go w sposób nieprawidłowy, nie wolno powoływać się na przypadek, nadużycie prawa lub upływ czasu w odniesieniu do wynikających z takiego pouczenia praw konsumenta, takich jak w szczególności prawo do sprzeciwu?
- 3) Czy ubezpieczycielowi, który nie przekazał konsumentowi żadnych przeznaczonych dla tego konsumenta informacji lub przekazał informacje niepełne lub nieprawidłowe, nie wolno powoływać się na przypadek, nadużycie prawa lub upływ czasu w odniesieniu do wynikających z takich informacji praw konsumenta, takich jak w szczególności prawo do sprzeciwu?

(¹) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie) (Dz.U. 1992, L 360, s. 1).

(²) Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. 1990, L 330, s. 50).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 5 stycznia 2022 r. – XXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides**

(Sprawa C-8/22)

(2022/C 148/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Strona przeciwna: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (¹) należy interpretować w ten sposób, że zagrożenie dla społeczności zostaje wykazane na podstawie samej okoliczności, iż beneficjent statusu uchodźcy został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo, czy też należy go interpretować w ten sposób, że sam fakt, że beneficjent został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo, nie wystarcza do wykazania istnienia zagrożenia dla społeczności?
- 2) Jeżeli sam fakt wydania prawomocnego wyroku skazującego za szczególnie poważne przestępstwo nie wystarcza do wykazania istnienia zagrożenia dla społeczności, to czy art. 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że wymaga on od państwa członkowskiego, aby wykazało ono, iż od momentu wydania wyroku skazującego skarżący nadal stanowi zagrożenie dla społeczności? Czy państwo członkowskie musi wykazać, że zagrożenie to jest rzeczywiste i aktualne, czy też wystarczy, iż istnieje potencjalne zagrożenie? Czy art. 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE, rozpatrywany samodzielnie lub w związku z zasadą proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na cofnięcie statusu uchodźcy tylko wtedy, gdy cofnięcie to jest proporcjonalne, a zagrożenie, jakie stanowi osoba korzystająca z takiego statusu, jest dostatecznie poważne, aby uzasadnić takie cofnięcie?
- 3) Jeżeli państwo członkowskie nie musi wykazywać, że od chwili wydania wyroku skazującego skarżący nadal stanowi zagrożenie dla społeczności i że zagrożenie to jest rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne, aby uzasadnić cofnięcie statusu uchodźcy, to czy art. 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, iż wymaga on, aby zagrożenie dla społeczności zostało zasadniczo wykazane na podstawie okoliczności, że beneficjent statusu uchodźcy został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo, ale że jest on w stanie wykazać, iż nie stanowił lub już nie stanowi takiego zagrożenia?

(¹) Dz.U. 2011, L 337, s. 9.